Groene deur

We rijden voor het laatst van het appartementje in de stad naar onze nieuwe plek. Samen met Rudmer probeer ik het matras in de auto te proppen. Ik heb een laatste tas ingepakt met twee grote kaarsen, een pak lucifers en wat beddengoed. Aangezien het matras zoveel ruimte in beslag neemt, staan een andere tas en een paar dozen, met wat kleding, een bureaulamp, een stoel, boeken en twee Perzische kleden, klaar om later naar het huis te worden gebracht. Dat is het. Mijn vintage-blazercollectie, die mijn halve kast in beslag nam, heb ik inmiddels verkocht of weggegeven. Waarschijnlijk was dat het meest waardevolle wat ik in mijn jongvolwassen leven verzameld heb. Maar het moest weg. Ik heb het geld nodig, plus: wie draagt er een blazer in het bos?

Alle meubels, een paar stoelen, een bed en een bank: die staan nog boven in het appartement. Het scheelt dat ik op de grond zitten, in kleermakerszit, eigenlijk sowieso het meest comfortabel vind.

Inmiddels ben ik een professional geworden in verhuizen, en al helemaal met zo min mogelijk spullen: één koffer met kleding was altijd al alles wat ik inpakte om naar de volgende

plek te gaan. Meer had ik niet en hoefde ik ook niet. Maar nu voelt het toch anders. Ik heb voor het eerst in mijn leven, samen met iemand anders, een aantal mooie objecten en meubels verzameld.

Toen ik aan Rudmer opperde om bijna al onze spullen in het appartement achter te laten en opnieuw te beginnen, was hij het direct met mij eens. Helemaal opnieuw beginnen, en vooral niet te veel van het verleden meenemen: daar voel ik me goed bij. Bovendien geloof ik dat elke omgeving een andere inrichting verdient. De plek waar we nu heen gaan heeft heel andere behoeftes. Welke dat precies zijn, weet ik alleen nog niet.

Rudmer doet de deur van het appartement dicht en we lopen naar de auto. Ik weet al weken dat dit moment eraan zit te komen, dus heb ik geprobeerd mezelf voor te bereiden op eventuele emoties. Tissues voor als ik ga huilen, en als achtergrond op mijn telefoon heb ik een foto ingesteld van Rudmer die een dennenappel vasthoudt. Ik hoopte dat als ik er vaak genoeg naar zou kijken, het minder spannend zou gaan voelen. En zoals ik altijd doe voor een spannend moment, heb ik de avond ervoor de tijd genomen om zorgvuldig een outfit bij elkaar te zoeken waar ik me zelfverzekerd in voel.

Maar er gebeurt niks. Net zoals bij al die vorige verhuizingen kan ik de deur achter me dicht doen en er niets bij voelen. Ik staar naar de groene voordeur, die er nu al uitziet alsof-ie nooit van mij is geweest.

‘Kun je geloven dat we hier drie jaar hebben gewoond?’ vraag ik aan Rudmer. Ik zoek naar bevestiging, dat ik niet de enige ben die me nergens aan kan binden. Als zelfs deze plek me geen thuisgevoel blijkt te hebben kunnen geven, hoe gaat de nieuwe plek dat dan wel doen?

‘Weet je,’ zegt Rudmer. ‘Ik heb altijd al het gevoel gehad dat ik dit appartement onbewust voor ons heb gekocht. Ik kende je toen nog niet, maar dit is precies wat ik voor me zag toen ik er alleen in trok. Een plek om te delen met mijn nieuwe liefde, om vervolgens samen weer verder te gaan. En dat is precies hoe ik er nu op terugkijk. We hebben elkaar hier leren kennen, we zijn samen gegroeid. Maar nu is het tijd voor het volgende hoofdstuk.’

Typisch Rudmer. Een man van weinig woorden, maar op momenten dat je het het minst verwacht, kan hij plotseling een gedachte delen waar je stil van wordt.

Los Angeles

Mijn hele leven lang hebben mijn ouders erop gehamerd dat je altijd iets achter de hand moet hebben, voor het geval het leven niet loopt zoals je hoopt. Een buffer op je spaarrekening, een bruikbaar diploma en het liefst een stabiele baan. Altijd een plan B hebben – want de kans is er, zij zijn er, gevlucht uit Iran, het levend bewijs van, dat het leven halsoverkop anders kan gaan lopen.

Die vaste baan is me nooit gelukt; mezelf langdurig ergens aan binden vond ik een verschrikkelijk eng idee. Maar op een willekeurige dag wakker worden en nergens op terug kunnen vallen, dat was en bleef mijn allergrootste angst. Dat gaf mij de motivatie om er alles aan te doen om geld op mijn spaarrekening te hebben. Elk baantje dat mijn kant op kwam, nam ik aan. Het maakte me niet uit wat het was of hoeveel het verdiende. Ik maakte er een hobby van om uit te rekenen hoelang ik met mijn geld zou kunnen doen als alles weg zou vallen. Ik ging niet vaak uit eten, had geen maandelijkse schoonheidsafspraken, kocht geen dure kleding – mijn twee zwaktes uitgezonderd: vintage blazers en schoenen. Verder greep ik lange tijd alles waar ik op kon bezuinigen aan voor mijn buffer. Voor

het geval ik het op een dag allemaal zou moeten opnemen om met een zak cash op de vlucht te slaan.

'Zullen we met een financieel adviseur gaan praten?' zei Rudmer op een dag. 'Om te kijken of we samen een huis kunnen kopen? Met het geld dat jij op je spaarrekening hebt staan hoef je misschien niet eens een hypotheek af te sluiten.'

Voor hem was die gedachte normaal. Hij had immers al meerdere koophuizen gehad. Maar ik? 'Ik, met een vaste relatie, geld en straks een koophuis? Wauw, sinds wanneer ben ik zo degelijk geworden?' grapte ik terug.

Stiekem was ik in shock. Voor mij was het allesbehalve normaal. De buffer die ik voor mezelf had opgebouwd, voor als ik op een dag op de vlucht zou moeten slaan, zou ik nu opeens moeten delen? Het liefst liet ik het geld voor altijd op de bank staan, zodat ik elke ochtend wanneer ik mijn bankapp opendeed het bedrag kon zien en met een gerust hart aan mijn dag kon beginnen. Hoe zou ik me voelen als het er plotseling niet meer was?

'Laten we anders eerst eens kijken naar het aanbod van huizen,' zei ik. Rudmer keek me verbaasd aan, en terecht. Hoe kun je naar huizen gaan kijken als je niet weet hoeveel je te besteden hebt? Toch was dat hoe ik het wilde.

En zo ging het. We keken naar huizen in Groningen en Amsterdam en alles daartussen. 'Ik wil eigenlijk gewoon op een plek wonen zoals dat huisje in Litouwen,' zei ik, terwijl ik naar het zoveelste stadsappartement met klein balkon keek.

We hadden niet lang daarvoor in een huisje in het bos gelogeerd in the middle of nowhere in Litouwen. Het huisje was vierkant, met aan alle kanten glas. Elke ochtend ontbeten we op de grote vlonder voor het huis. Op de laatste ochtend rustte er plotseling een vlinder op Rudmers voet, waarna er nog drie vlinders volgden, die op mijn hand gingen zitten en daar bleven. Beiden bleven we zo stil en zo lang mogelijk zitten, totdat de vlinders uit zichzelf weer wegvlogen. Het was een ongelooflijk mooi moment. Misschien wel het meest vredige uit mijn leven. Dat huisje in Litouwen is mijn ideaal geworden.

Ik zette de limiet op de website op één miljoen euro en besloot alleen naar huizen te gaan kijken buiten de stad. Ik wist heus wel dat een huis van één miljoen onrealistisch was. Maar tot nu toe dacht ik dat een huis kopen dat ook was. Dus werd ik nieuwsgierig naar wat het aanbod zou zijn tussen een ton en een miljoen.

Ik bleek vooral aangetrokken te worden door huizen in een jarenzeventigstijl, bungalows met name. Wat me erin aantrok, was dat de huizen bijna altijd gelijkvloers waren en de woonkamers ruim. Open ruimtes, veel glas en veel groen. Daar was ik op gefocust. De plek, welke stad dichtbij zou zijn of dat het huis instapklaar was… al dat soort dingen interesseerden me minder. Dat voelde ook te praktisch, te definitief.

Op een dag las ik in de krant dat Drenthe en Friesland de dunstbevolkte provincies van Nederland zijn. Dat sprak ons allebei meteen aan. Minder mensen betekent immers

meer ruimte. Ons budget zou voldoende moeten zijn, als we de makelaar mochten geloven. We zijn geen miljonair maar een huisje in Friesland of Drenthe leek hem wel haalbaar. We besloten twee bezichtigingen in te plannen: een in Friesland en een in Drenthe. Beide huizen zagen er op papier goed uit. Open ruimtes, ver van de stad, maar allebei in een woonwijk, waardoor ik meteen een benauwd gevoel kreeg. Zou ik de enige allochtoon in de wijde omgeving zijn? Toen we de huizen in het echt gingen bekijken, merkte ik al snel dat het niet goed voelde.

Langzamerhand begon ik de hoop een beetje op te geven. De stad biedt natuurlijk ook veel, diversiteit, anonimiteit misschien wel, bedacht ik. Zouden ze mij in een klein dorpje buiten de stad wel accepteren zoals ik ben?

Het enige wat ik echt zag zitten, was het bos. De echte natuur. Maar waar vind je, in een land zoals Nederland, een huisje in de natuur? En wat wij zouden kunnen betalen? Ik zette het algauw uit mijn hoofd. Het klinkt ook wel erg luxe: een huis in het bos. Wees blij als je überhaupt een huis kunt kopen!

Een paar maanden later besloten Rudmer en ik onze zoektocht te pauzeren en op reis te gaan. Even uit onze bubbel stappen en de wereld verkennen. We zouden eerst naar Los Angeles vliegen; daar zou precies op Rudmers verjaardag onze favoriete band spelen op een festival. Daarna zouden we doorreizen naar Mexico.

Aangekomen in Los Angeles, in een trendy hotel, zaten we op een rooftopterras een cocktail te drinken terwijl we op onze telefoons toch even online spiekten of er nieuwe huizen in Drenthe te koop stonden. We konden onze zoektocht niet helemaal loslaten.

En bingo. Een paar uur daarvoor was er een klein huisje in het Nationaal Park Drentsche Aa online gezet. Een donkerbruin huisje met een rieten dak, midden in het bos, en binnen ons budget. 'Dit is ons huis,' zei Rudmer. Meteen belden we onze makelaar, die net wakker bleek te zijn geworden, en we vroegen of hij een bezichtiging wilde inplannen.

'Ja dat kan, maar dan moeten jullie wel midden in de nacht opstaan om te videobellen, zodat ik jullie het huis kan laten zien. En weten jullie zeker dat dit is wat jullie willen? Wat als jullie kinderen willen… het huis heeft zoveel werk nodig en is zo klein voor die prijs…'

Het ging het ene oor in en het andere uit. Rudmer en ik voelden het allebei: deze kans gaat zich niet snel weer voordoen.

Om vier uur 's nachts werden we in onze hotelkamer inderdaad gebeld door de makelaar. De verbinding was slecht, dus we zagen niet veel, behalve dat hij eenmaal ter plekke nog altijd niet overtuigd leek van het huis. Om hem heen was het een drukte van jewelste, er liepen enorm veel mensen om hem heen, waardoor we nog minder konden zien. 'Het is een open huis en er zijn hier meer dan honderd mensen. Als je dit huis wilt, moeten we wel snel bieden.'

'Doe maar,' zeiden wij. We hingen op en gingen weer slapen.

Ik was niet eens zenuwachtig. Ik ging ervan uit dat het ons toch niet zou gaan lukken.

De dag daarna stonden we op met een appje van de makelaar. Ons bod was geaccepteerd.

